

FRANTIŠEK KOTLETA

FRANTIŠEK
KOTLETA

POSLEDNÍ
TANGO
V HAVANĚ

**KNIHY FRANTIŠKA KOTLETY
V NAKLADATELSTVÍ EPOCHA**

Série Bratrstvo krve

Hustej nářez
Fakt hustej nářez
Mega hustej nářez
Vlci (prequel)

Perunova krev

Perunova krev I
Perunova krev II

Volný cyklus paranormálních detektivek

Příliš dlouhá swingers party
Velké problémy v Malém Vietnamu
Poslední tango v Havaně

Lovci
(samostatná kniha)

Trilogie Spad

Spad
Poločas rozpadu
Rázová vlna

FRANTIŠEK
KOTLETA

POSLEDNÍ
TANGO
V HAVIANĚ

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2018
Cover Illustration © Luis Royo, 2018
Cover Art © Lukáš Tuma, 2018
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-133-5 (print)

ISBN 978-80-7557-569-2 (ePub)

ISBN 978-80-7557-570-8 (mobi)

ISBN 978-80-7557-571-5 (pdf)

Poslední tango v Havaně

„Ach, á, kurva!“

Juan se pokusil do mé holky proniknout, ale narazil na překážku. Vyndal z ní penis a hrábl jí dovnitř rukou. Vytáhl elekes.

„Co tam máš, ty čubko blbá?“ pronesl, roztrhl korále a hodil je do mořské vody. Když do ní spadly, zašumělo to. Nikdo z mužů si toho ale nevšiml, protože všichni už měli stažené kalhoty. Dva se hnali na pomoc Juanovi a zbývající dva se vrhli na zmítající se Veroniku. Já byl odkázán do role diváka.

Ale nebyl jsem sám. Všude kolem jsem cítil něco opravdu silného a hrozivého.

„Ehm, pánové, věříte na Yemoju?“ řekl jsem, když dva chlápci povalili Dominiku na záda, takže se málem utopila, a Juan se konečně pokusil pořádně do ní proniknout. Jeden z nich si teprve teď uvědomil, že mě ještě neodpráskli. Aby taky ano, mozek se mu, stejně jako jeho kolegům, topil v chemické lázni absolutního chtíče. Tohle už prostě Bakulga, bůh zobrazovaný s velkým ztopořeným pyjem, mužům dělal.

„Madre del Agua?“ zašeptal nechápavě a pak pochopil.

O několik hodin dříve

Vždycky jsem si představoval, že chlap, který se jmenuje Esteban, musí být štíhlý, mít černý hustý knír a ďábelsky mrkat na každou ženu v dosahu. Esteban Martín ale knír neměl, vážil hodně přes metrák a mrkal, hlavně když mu kapky potu sjely z čela do očí. Větrák na stropě jeho kanceláře vrčel na plné pecky, ale stejně to nestačilo. Průměrné teploty se v Havaně v srpnu pohybovaly kolem třicítky, ale dneska se slunce v kubánském hlavním městě rozhodlo, že pojede na rekord. Muselo být nejméně čtyřicet ve stínu. A plukovník Martín měl na sobě kompletní slavnostní uniformu Comando Tropas Especiales z nechutně hrubé látky, která se mu musela lepit na tělo, jak se přes ni na několika místech draly kaluže potu. Mezi běžné příslušníky CTE mi moc nezapadal. Tihle hoši totiž patřili k tomu nejlepšimu, co Kuba měla. Její armáda by si dnes nedokázala poradit ani s invazí farmářů z Texasu, ale CTE bylo něco jiného – speciální komanda pro boj v džungli, která si svou slávu vydobyla v Angole i Nikaragui. Hoši z CTE byli však také experty na špionáž, což možná vysvětlovalo, proč u nich mohl být důstojníkem i chlap, před kterým by běžná žena dala radši přednost sexu s hrochem.

Navzdory horku vytáhl Esteban ze zásuvky svého stolu doutník tlustý tak, že by se před ním červenal i Robert Rosenberg, ukousl mu špičku a zapálil si. Hutný dým se vznesl k větráku, který ho rozvířil do vzduchu. Pak vzal do ruky krabičku z teakového dřeva a velkoryse mi ji nabídl. Neod-

mítl jsem. Cigaretám jsem se teď snažil vyhýbat, ale pravý kubánský doutník, to bylo něco jiného – zvlášť když ho člověku nabídl nějaký plukovník. Špičku jsem ale místo ukousnutí dekapitoval pomocí ořezávače, který Kubánci ležel na stole. Potáhl jsem kouř do úst a musel uznat, že to bylo něco naprosto úžasného. Trochu jsem se protáhl a dal si dalšího práska. Holt v tomhle byl ten zamrzlý socialismus přece jenom dobrý – v jakékoliv oficiální kanceláři v Evropě už by si člověk nemohl k doutníku ani přičuchnout. Tady se určitě kouřilo i na operačním sále.

Plukovník poznal, že mi chutná, a spokojeně se usmál. Pak otevřel složku na stole a letmo se do ní podíval.

„Vy jste už na Kubě pobýval. To mě překvapilo,“ pronesl nakonec krásnou kubánskou španělštinou. Když jsem se na „ostrově svobody“ ocitl poprvé, měl jsem co dělat, abych rozuměl. Španělština mi docela šla, ale její kubánská verze byla během prvních pár týdnů oříšek. Kubánci pro španělštinu představovali to, co Ostraváci pro češtinu – mluvili rychle a některé souhlásky polykali.

„Studoval jsem tu,“ odvětil jsem a usmál se s doutníkem v ústech.

Plukovník jen pokýval hlavou.

„Folklor,“ dodal Esteban spokojený s tím, že jeho záznamy odpovídají realitě.

Ve skutečnosti šlo hlavně o antropologii a magii. V té době ovšem ještě teoreticky. Jenže Kubáncům, na rozdíl ode mě, o teorii nikdy nešlo. Santérie – jejich magický systém vyrůstající z afrických kořenů a mající stejné základy jako bra-

zilské kandomble a haitské vúdú – ovlivňovala životy Kubánců dennodenně. I funkcionáři strany, která se pořád oficiálně hlásila k vědeckému materialismu, chodili za kněžkami a kněžími, kterých bylo na ostrově plno. Sám Fidel Castro se z počátku své politické kariéry nechával vidět na santérijských obřadech a víry svého lidu využíval navzdory komunistické doktríně. Slavná je třeba scéna z ledna 1959, kdy mu během jeho prvního přímého televizního proslovu k národu „nečekaně“ přistála na rameni bílá holubice. Byl to majstrštyk jeho propagandy, protože bílá holubice je symbolem Obatala, božského krále. To, že Castro holubicí „označil“, byl jasný signál, že jde o jeho vyvoleného. Pro soudruhy v Evropě šlo o symbol míru, ale ti o santérijství věděli vždycky houby.

Ten případ s holubicí jsem kdysi popsal ve své závěrečné práci na Universidad de La Habana, tedy Havanské univerzitě. Tenkrát jsem si ale myslel, že šlo o trik určený prostým Kubáncům. Dnes už si nejsem tak jistý, jestli to byl jenom trik. Každopádně plukovník tu práci jistě četl. Minimálně výtazek z ní bude v té jeho složce.

Esteban Martín zase potáhl z doutníku. Z tváře se mu dala vyčíst jistá muka, která nezpůsobovalo horko, ale problém sdělit mi, co má na srdci. Nakonec se k tomu ale odhodlal.

„Víte,“ povzdechl si hlasitě, „naše národy už si nejsou tak blízké jako dřív. Bylo pro nás proto dost velkým překvapením, když jste vyhověli naší prosbě o poslání experta na...“

„Folklor,“ dopověděl jsem za něj s úsměvem a raději převzal iniciativu.

„Nejsem členem ozbrojených ani bezpečnostních složek. Jsem tu sice s vědomím své vlády, ale ne jako její vyslanec. Považujte tedy mou misi spíše za soukromou iniciativu,“ prohlásil jsem přesně, jak mě Klára Chlumská instruovala. A vlastně to byla pravda. Česká vláda těžko mohla oficiálně poslat na Kubu chláпка, aby eliminoval... No vlastně v tom byl problém.

„Pojďme ale k podstatě mé přítomnosti zde. Trochu nerozumím, proč jste toužili po mé maličkosti. Vždyť u vás musí být přece spousta odborníků na kubánský folklor. Koneckonců, u nich jsem se učil,“ řekl jsem nakonec a odklepl popel z doutníku do broušeného křišťálového popelníku.

Plukovník si potáhl a ušklíbl se.

„To je pravda, ale tady jde o delikátní záležitost vnitrostátního významu. Zdá se, že někdo pod záštitou folkloru páchá ohavné zločiny, a protože nám jde vždy primárně o bezpečnost našich občanů, uvítáme každou pomoc,“ vymáčkl se nakonec. Sledoval jsem jeho pohled a vsadil bych levou ruku a oba palce na nohou k tomu, že mi rozhodně neříká úplnou pravdu.

„Jak se to projevuje?“ kul jsem každopádně plukovníka, dokud byl žhavý jako kapota černého cadillaku vystaveného dnešnímu havanskému slunci.

„Vraždy. Několik vražd spojených s... no prostě s folklorem. Zdá se, že za tím stojí nějaká pomatená sekta,“ vyhrkl tak rychle, že jsem měl co dělat, abych jeho slovům rozuměl, a pak hrábl pod mou složku po další, výrazně tlustší, otevřel ji a vytáhl velkou barevnou fotografii. Zobrazovala něko-

lik těl kubánských policistů. Ležela někde na ulici plná hlubokých šrámů.

„Ta krev...“ nadhodil jsem.

„Je černá. Ne, že by zčernala poté, co zaschla. Prostě byla černá,“ zavrčel plukovník a dodal: „Zatím máme přes sedmdesát mrtvých lidí. Včetně čtyř vyšetřovatelů, které jsme na tenhle případ nasadili. Nemáme žádnou stopu, žádné tušení. Každého nepřítele státu jsme prohledali několikrát, některé pro jistotu zavřeli, ale nic neskončilo. Naopak,“ prohlásil našťavaně a pak ztichl. Nejspíš si uvědomil, že řekl víc, než měl. Ale já si uměl dost dobře představit, jak pracuje tajná policie totalitního státu, a Kuba i se svými krásnými plážemi, veselou muzikou a obdařenými ženami prostě totalitou byla a zdejší policie se podle toho uměla chovat. Pamatuji si to ze studií, kdy jsem se musel každý týden hlásit na policejní stanici a během semestru se nám ztratil spolužák, který vedl ne zrovna loajální řeči vůči své vládě. Objevil se pak jako dělník v továrně na zpracování rybích konzerv. Se studiem měl utrum.

Jenže kvůli politice jsem tady vážně nebyl. Chytl jsem nabízenou fotografii a pořádně si ji prohlédl – standardní policejní fotka. Její autor se snažil zabrat co největší prostor okolo mrtvých těl, ale vůbec nic nevypovídala o skutečné příčině smrti.

„Našli jste nějaké stopy?“ nadhodil jsem.

Plukovník se jen zamračil.

„Nic, co by k něčemu bylo, jako třeba otisky prstů, stopy DNA nebo podrážek či pneumatik. Pachatelé buď věděli, jak po sobě pořádně uklidit, nebo...“ opět nedomluvil větu. Já ale tušil, co za tím

nebo mělo následovat – nebo tam žádný pachatel nebyl.

„Potřeboval bych se tam podívat. Je to možné?“ zeptal jsem se.

Plukovník jen pokýval hlavou a svou zpoce-
nou tlapou se opřel o malý zvoneček přišroubo-
vaný ke stolu. Dvakrát na něj zazvonil, a než to
stihl potřetí, rozrazily se boční dveře do jeho pra-
covny. Jimi vešla možná třicetiletá žena oblečená
do uniformy CTE. Slušela jí mnohem víc než plu-
kovníkovi. Vypadala jako typická Kubánka – vel-
mi tmavá pleť, boky vůči zbytku těla o něco širší,
než mívaly Evropanky, a čokoládové oči. Na uni-
formě se jí lesklo několik vyznamenání. Vzhledem
k tomu, že jsem se v nich neorientoval, mohla jí
být udělena za zabití agentů CIA, stejně jako
za vykouření Fidela Castra na smrtelné posteli.

„Poručík Rodriguezová, Tomáš Kosek,“ předsta-
vil nás plukovník.

Vstal jsem, abych jí podal ruku, ale důstojnice
se ani nehnula. Tak jsem se zase zabořil do křes-
la a potáhl z doutníku. Poručice Rodriguezová vy-
padala vážně ostře. Držela se zpříma v mazáckém
pozoru a její tělo prozrazovalo, že jej umí perfek-
tně ovládat. Po chvíli trapného ticha ji plukovník
pobídl, aby si sedla. Provedla to pomalu a elegant-
ně jako kočka.

„Poručík Rodriguezová bude váš průvodce. Je
s případem dobře obeznámena a také na vás dá
pozor,“ pronesl nakonec Esteban Martín a Kubán-
ka jenom pokývla souhlasně hlavou.

„Hm, ale to se bude muset vysvětlit. Komplet,“
prohlásil jsem a nechal si krátkou pauzu, než

jsem dodal: „A obléct něco nenápadného civilního.“ Ta pauza stačila, aby se kamenná tvář poručice překvapeně pohnula. Potěšilo mě to. Nebyla tak dokonale nad věcí, jak se snažila prezentovat. Típnul jsem nedokouřený doutník do popelníku a vstal.

„Sejdeme se v osm v Loro Rojo. Oblečte se jako šlapka, ať zapadnete,“ prohlásil jsem a věnoval plukovníkovi široký úsměv.

* * *

Moje partačka, milenka a kdysi profesionální prostitutka a pornoherečka Dominika na mě čekala v baru nedaleko ministerstva vnitra. Na stole před ní ležela prázdná sklenka od mojita. Pohodlně se rozvalila v křesle a nechala tak vyniknout své přednosti. Do města totiž vyrazila jenom v podprsence a kraťasech. Tvrdila sice, že to nebyla podprsenka, ale něco jiného, jenže to vypadalo jako podprsenka, takže většina mužského osazenstva baru na ni nepokrytě zírala. Nedalo mi to a majetnicky jsem ji políbil na krk. Teprve pak jsem si sedl vedle ní a objednal džbán vody s pomerančovým džusem. Dominika si dala další mojito.

„Už si sedli – vyhublej padesátník na mý devátý hodině a pak asi třicetiletý chlápek v zelený košili. Zevlí u baru a dělá, že neví, co si objednat,“ zašeptala. Šlo o mé stíny. Plukovník nás nechal sledovat už po příletu na letiště a tipnul bych si, že náš pokoj, který nám tak velkoryse kubánská vláda zarezervovala v pětihvězdičkovém hote-

lu Inglaterra, měl v sobě víc štěnic než průměrný feťácký doupě na Žižkově.

„Musíme se jich zbavit,“ zašeptal jsem jí do ucha, když číšník donesl naši objednávku.

Dominika se jenom usmála a políbila mě. Vrazil mi jazyk do pusy tak vášnivě, že jsem málem převrhl čerstvě nalitou sklenici s džusem. Pak mě chytl za temeno a nohou v elegantní botičce s podpatkem mi zajela do rozkroku.

„Ty si to užíváš, vid’?“ zašeptal jsem jí do ucha.

„To ta mojita a karibské slunce. Nemůžu si pomoct,“ vzdychla. Vzala mou ruku a položila ji na svou kundičku. I přes šortky jsem cítil, jak vlhne.

Ještě chvíli jsme se líbali a pak vstali a vyrazili směrem na záchod. Neohlížel jsem se, abych nevzbudil podezření. Na chodbě jsem Dominiku ještě pořádně stiskl za zadeček. Blaženě zavrňela a zrychlila krok.

Na záchod jsme ale nešli. Moje přítelkyně, vybavená svazečkem dolarů, tu kromě popíjení mojita domluvila s jedním z barmanů, že nás pustí ven zadem. Dali jsme mu dost na naši útratu i za diskrétní službu. Vyvedl nás dozadu na dvůr, mezi dva kontejnery odpadků.

„Vážně nestihneme ani rychlovku?“ špitla zklamaně Dominika.

„Máme práci, lásko,“ ušklíbl jsem se smutně.

* * *

Vzali jsme si taxíka – Chevrolet Wisconsin z padesátých let. Tyhle staré kraksny tu jezdily všude. Vzhledem k ekonomické situaci Kuby a sank-

cím tvořily základ automobilového parku zdejších obyvatel právě bouráky, které se sem dovezly ještě před kubánskou revolucí. Místní jim dávali přednost před mladšími, ale horšími výdobytky socialistického automobilového průmyslu, které sem až do osmdesátých let minulého století ládoval Sovětský svaz. Nechali jsme se hodit na okraj čtvrti El Vedado a vzali si další chevrolet, který nás odvezl o něco dál, pryč od památek i domů, v nichž žili ti šťastnější z obyvatel hlavního města. Pokud by se hoši od tajné policie včas vzpamatovali a vydali za námi, tímhle je alespoň zdržíme, ne-li úplně zameteme stopy.

Havana. Hned jak jsme sem včera přiletěli, se mi hlavou prohnały vzpomínky na semestr, který jsem tu strávil. Město bylo dvakrát větší než Praha a nabízelo spoustu dobrodružství a lákadel. Kromě spolužaček jsem ale řešil hlavně téma svého studia – zdejší magické náboženství santéřii. Prolezl jsem spoustu chrámů a seznámil se s moha kněžími i prostými věřícími – lidmi, kteří šli v neděli do katolického kostela na mši, aby pak ve středu obětovali kohouta během santéřijského obřadu bembe. Jedno místo jsem si ale zamiloval nejvíc. Šlo o menší chrám v bývalém skladu cukrové třtiny. O prostor se dělil s malou kavárnou, trafikou a kanceláří, kde se pronajímaly byty. Vedla jej Blanca Casia, trochu roztržitá černoška, která dělala nejlepší smažené banány s černými fazolemi v celé Havaně. Její služby vyhledávali hlavně lidé žijící na okraji společnosti nebo ti, kteří dorazili z vesnic za prací a nemohli si dovolit platit za služby známějších a vlivnějších kněží a kně-

žek, případně se nechtěli vyskytovat na místech, kam občas chodili představitelé režimu. Tady by se žádný funkcionář neobjevil.

Cestou jsme se zastavili v obchůdku, kde jsem nakoupil dvě láhve rumu a tři balíčky doutníků.

„Zabloudili jste, amigos?“ oslovil nás prodavač ne příliš dobrou angličtinou. „Kupte si ještě mapu, dovede vás do centra – Cementerio la Reina, Palacio de Valle, Zátoka sviní, he?“ pokračoval ve výčtu zdejších turistických lákadel a v ruce držel mapu na recyklovaném papíře. Zavrtěl jsem hlavou a vyrazili jsme pryč z obchodu. Místní prodavači obvykle nebývali tak vlezlí, takže jsme rychle zahuli za roh a pak se propletli uličkami, dokud jsme se nedostali k chrámu.

Celá budova působila zchátraleji než dřív. Kávárna pořád fungovala, ale realitní kancelář byla už nejspíš pár let zavřená a z trafiky někdo udělal malý byt. Na jeho dveřích visela nabídka k pronajmutí. Obešel jsem budovu a zatáhl za kliku starých dřevěných dveří, jejichž kovové rámy ohlodávala rez už dlouhé desítky let. Se skřípěním se otevřely.

* * *

V chrámu vládlo ticho. U oltáře hořelo pár svíček, jinak se ale místnost topila ve tmě. Rozhlédl jsem se a uviděl nějakou postavu sedící v jednom z rohů. Šlo o staršího muže. Buď se snažil o spojení se svými duchy, nebo prostě jenom pospával. Popošli jsme k oltáři a uklonili se. Pak jsem si klekl a vytáhl rum a doutníky. Vše jsem položil kousek od sošek

svatých – Panna Maria, svatý Lazar, svatý Antonín i František. Ale to, co pro Evropany a Američany představovalo postavy z křesťanské historie, sloužilo santéristům jako skrytá vizualizace jejich bohů a mocných duchů. Panna Maria například představovala zpravidla buď bohyni Yemoju, ochránkyň rodin a mateřství, ovšem zároveň i šíleně krutou a trestající ty, kdo se jí znelíbí, nebo Oshun, bohyni lásky a smyslnosti. Všechny sošky byly obmotané elekes – rituálními korálky, které v sobě koncentrovaly magickou moc a současně pro člověka tvořily pojítko s jeho bohem nebo duchem.

„Jsou prázdné,“ zašeptal jsem Dominice a opatrně se rozhlédl okolo. Celé místo zpustlo. Pamatuji si, jak v jednom z rohů stály magické bubny, na které během rituálů bembe mohli bušit pouze muži. Krátce před mým odletem z Kuby mi madam Blanca dovolila, abych do nich během rituálu mlátil svýma karibským sluncem spálenýma rukama. Byl jsem mimo rytmus, ale naštěstí další muži mé pazvuky dokázali přebít. Každopádně to byla velká čest.

„Co to znamená?“ zeptala se Dominika.

„Elekes v chrámu musejí vyzařovat silnou magii – čím starší a mocnější chrám, tím silnější jsou elekes z jeho oltáře. Tyhle sem ale někdo dal nedávno. Jsou to jen korálky,“ vysvětlil jsem. Z kapsy jsem pak vytáhl kus papíru a pero a rychle na něj naškrábal pár španělských vět. Papír stočený do ruličky jsem následně strčil mezi láhve rumu. Pak jsem vstal a odříkal krátkou rituální modlitbu k bohům. Mluvil jsem co nejhlasitěji, aby mě slyšel i ten chlápek ve tmě, a pak jsme odešli.

* * *

Ne ovšem daleko. Zastavili jsme se na rohu, odkud nás každý, kdo vyšel z chrámu, musel snadno zahlédnout. Posadili jsme se na rozpadlou zídku a čekali. Ne dlouho.

Chlápek se po chvíli objevil ve dveřích a vyrazil rovnou k nám. Teprve teď jsem si ho mohl prohlédnout. Starý černochoch měl vrásčitou tvář a pod pomačkaným koženým kloboukem mu vykukovaly šedivé vlasy. Kulhal na pravou nohu a svůj handicap vyrovnával dřevěnou holí. Bílou košili i tmavě hnědé kalhoty měl pomačkané, ale čisté.

„Pojďte za mnou,“ řekl, když k nám dorazil, a pokračoval v šouravé chůzi. Beze slova jsme ho následovali.

Mířili jsme k přístavu. Šli jsme kolem rozpadlých domů postavených v koloniálním stylu ještě před druhou světovou válkou a uličky kolem nás se čím dál více zužovaly. I domy jako by byly sešlejší. Omítka z nich na většině míst opadala, někde ji nahrazovalo graffiti, ale všude bylo živo. Z každého okna čouhal sušák na prádlo, mezi balkony byly natažené šňůry, na kterých povlávalo pestrobarevné oblečení. Mezi nohama se nám proplétaly děti i ženy a na starých mramorových schodištích vysedávali muži – hádali se nebo v tichosti kouřili doutníky, někteří hráli karty nebo domino. Po půl hodině cesty nás stařík zavedl do dvora mezi čtyřmi domy. Ale než jsme se k němu dostali, ukázal na schodiště vedoucí do sklepa. Zavětril jsem a ucítil kadidlo.

* * *

A nejen kadidlo. Ze sklepa, do kterého jsme sestupovali, prýštila magie. Jako na mnoha místech, kde se opravdu intenzivně vyhledávala pomoc těch na druhé straně, i tady bylo cítit, jak je zde snadné navázat kontakty na opačném břehu. U dveří se na nás vrhl mladý Kubánek, kterému se za pasem houpalo kožené pouzdro s něčím, co vypadalo jako stará československá čezeta 75. Prohledal mě, a když se podíval na Dominiku, jenom se usmál a mávl rukou. Už od pohledu by na sobě neschovala ani dvourannou pistoli.

„Škoda, od něj bych si nechala udělat tělesnou prohlídku,“ mrkla na mě smutně, ale to už nám otevřel dveře a my vešli dovnitř.

Bubny.

Duněly v rytmu obřadu a na pozadí jejich zvuků se ozývalo mnohohlasné mumlání zaříkadel amodliteb. Vzduch voněl kadidlem, krví i potem. Ta krev patřila kohoutům, jejichž bezhlavá těla ležela u ol-táře blikotajícího dobrou stovkou svíček. Před ním seděla na dřevěné stoličce Blanca Casia. V ruce držela dřevěnou hůl – v místě, kde ji svírala, se skvě-la perla. Měla slušnou hodnotu, ale pro vyznavače santérie byla její cena nevyčíslitelná. Šlo o odznak moci, příslušnost k nejmocnějším kněžkám bohy-ně Yemoji. Kolem kněžky tancovali trhavými po-hyby mladí lidé. Všichni nazí, s očima zakalenýma rostlinnými drogami. Používalo se kurare, chinin, náprstník, durman obecný i Datura metel, druh durmanu, kterému se říká ďáblová trubka. Nejsil-nější pak byla žába Bufo marinus, jejíž olizování

člověka přivedlo na práh světa duchů a bohů nej-spolehlivěji. Někdy už se z něj ale nevrátil. Tohle by se ovšem v chrámu, kde vládla Blanca Casia, nemohlo stát. Každopádně těla tanečníků teď už dávno nepatřila jim, ale duchům, kteří si je osedlali a vířili v divokém tanci kolem kněžky. Ona sama seděla zahalená v tradičních bílých šatech. Stejnou barvu měl i šátek, který měla po kubánském způsobu ovázaný kolem vlasů.

„Musíte něco obětovat,“ ozval se za mnou starý černochoch.

Nešťastně jsem se poplácal po kapsách. Nacházely se v nich pas a hromada dolarů. Jenže peníze bohové nepovažovali za dar.

„Do starého chrámu jsem přinesl rum a doutníky,“ odvětil jsem zoufale, ale černochoch jen zavrhl hlavou.

„Nemůžete přijít k bohům a neobětovat,“ zavrčel. Podíval jsem se na Dominiku. Nezbylo než posloužit bohům osobně.

* * *

Bubeníci zrychlovali rytmus a k tanci se přidávali i ti, kteří původně přišli jenom přihlížet. Jenže santérijský obřad není jako katolická mše, kdy stačí si to odsedět a občas vsát z lavice, když vstanou ostatní, a zamumlat otčenáš. Někdy si bohoové vyberou i ty, kteří přišli jen pokorně sledovat rituál. Dominika si sundala svršek ve tvaru podprsenky a vyklouzla i ze svých šortek a kalhotek. Nechala si jen boty na vysokém podpatku. V tu chvíli jí k nohám padl starší muž a roztrhl na